

DVA PRSTA ISPOD SRCA

Vrata su bila odškrinuta a iz stana se čula vriska, kao da ženskom čeljadetu deru kožu s leđa, kad se Šavez, posle dužeg izbivanja, vratio svome domu. Dodirnuvši ih seti se da su obijena neposredno pre njegovog odlaska. Ali otkuda njiska iz dnevne sobe?

U hodniku je shvatio da je u pitanju rokačina jer su se sada čuli i uzdasi i povici:

– Ah, oh, uuuu... Nije baš odmah odbacio pomisao da se to neko već uselio u njegov stan misleći da je, eto, baš toliki baksuz.

No, na fotelji je, onanišući, sedeo njegov prijatelj Zujo i zurio u ekran sa koga se čulo:

– Aaaaah... zo... šnel, šnel... fantastišen... Prepao se kad ga je ugledao i promrmljao:

– Otkud ti?!

– Ja se stvarno izvinjavam, mislim, nisam imao nameru nikoga da uznemiravam... i najskromnije molim da mi se ne uzme za zlo što ću da primetim jednu nevažnu, takoreći beznačajnu, prosto, sitnicu – da se nalazim u sopstvenom stanu...

– ...Izvini, odmah se vraćam... rekao je Zujo i otišao u kupatilo, pri povratku pružio je desnu ruku da se pozdravi ali je odustao posle Šavezovog prezrivotog pogleda prema njoj.

– Bilo je otključano...

– A ti našo pa zašo...

– Šta sam mogao, dolazim danima ovamo, tebe nema, sve mislim izašao si nakratko, sinoć sam i neke kamenjarke priveo, tebe nije bilo, pa sam morao obe...

– A je l ti teško palo...

– Pa ne, stvarno, nije da nije, mislim... Zašto je sudbina tako htela, mislio je Šavez i prisećao se prvih godina mučnog školovanja kad je Zujo prepisivao od njega i dobijao petice a on, marljiv, trojke. Koja to zvezda gore odlučuje da se on rodi kao kopile a zatim i siročić a drugi neko, kao na primer ovaj Zujo, ne.

– Nisu te valjda vojni panduri...

– Ne i da. Nisu vojni, ali panduri jesu.

– Pa što si im otvorio, mislim, ti ne otvaraš...

– Pa otvorili su sami, zvekane, video si valjda...

– Da, mislim da, ali kako se sve to...

– Prvo su me navukli sa ribom koja je pozvonila i zamalo da se primim, ali nisam se dao, mislim, što bi sad neka dobra riba visila na mojim vratima. Nije nikad pa što bi sad. I stojim tako, zveram kroz špijunku, ona leži na zvonu, i samo u jednom času ona daje znak nekome koga ja ne vidim, i očas gorile pajserom rasturiše vrata a ja stojim onako u čudu sa opuškom u usnama...

- Pa, čekaj, kako su provalili...
- Pa, pajserom, je l čuješ šta ti sve vreme pričam...
- Ma ne, mislim, kako su provalili da si tu, mislim.
- Ta, inspektorka, šta li je, nepušač...
- ...
- ...Osetila dim iza vrata i rekla gorilama da razvaljuju. Odveli me. Jutros pustili. Ispili su naizust po konzervu piva.
- E, nisam znao da voliš porniće, jebo te...
- I ne volim ih...
- A šta je ovo. Stiglo pre neki dan. Dono poštar. Ja potpiso, šta ću... Samo star pornič, ima dvaes godina kako je sniman, pre nego što smo se ti i ja rodili... video sam u uglu slike datum... I kamera je čudna, statična bre mnogo. A ja volim više estetske, znaš... Al dobra riba – brado bari, samo joj se nikako lice ne vidi, jebeš joj mater.
- Odakle je stiglo...
- Iz Germanije, je...
- Imaš travu?
- E, kad je maestro bio bez vetra, je...
- Pre nego su me odveli, znaš, ja popušio džoint i sve vreme se smejaio. Prvo su mislili da se foliram, posle da sam lud...
- Kolko si bio tamo...
- Mesec dana... Daj meni, nikad ne smotaš kako treba.
- A, mislim, ovaj, što su te, u stvari, vodili, mislim civilni...
- Ma pusti, nije to zbog poziva... Slali mi svake dve nedelje neke depeše, ja sve to bacao, nisam ni gledao... Sećaš se one besne žurke prošle godine...
- Ono kad si se vešao o luster.
- Neee... one kad smo se napili ko majke, kad si se svađao sa ogledalom...
- ...a ti igrao srpski rulet...
- Da, te. E pa posle, pošto sam odvezao Mariju, zgazio sam onog grbavca, što je mesec dana ležao u komi, sećaš se...
- Znam, onaj što mu se posle kome ispeglala grba i što je hteo da te usini.
- Jeste, ali gonio me javni tužilac. Sve dok me nije utero u bajbok.
- H-h-h-h...
- Šta ti je, jesi odlepio...
- H-h-h-h... setio sam se... h-h-h... da smo te u školi zvali Savo Maler... a posle i Miler, bio si bre mnogo plav, ko Nemci u partizanskim filmovima... i ono kad si u veceu prao kitu a čistačica mislila da drkaš pa te prijavila direktoru... h-h-h-h... a je li... mislim, je l istina što se priča...
- Šta! se priča...
- Pa, mislim, ono, jesu te klali tamo u bulju...

– Vojni poziv! Otvaraj bre! Ajde, sklanjaj fotelje, plakare, frižidere sa vrata! Diž se vojsko! Oostav!

– Koji ti je, majmune, šta se dereš?!? Šavez ga je, sklanjajući stvari, propustio da uđe.

– Znaš, razmišljao sam, i nije baš dobra ideja ovo sa lozinkom, šta ako ti dođu i stvarno kažu – vojni poziv.

– Gađali su praznim limenkama korpu sa otpacima.

– Zujo je vodio 6:2.

– Znaš, sve nikako da te pitam, a strašno me zanima. Tvoja muter, čime se, u stvari, bavila – pitao je pobednik. Šavez je otčutao a onda gledajući u stranu progovorio:

– Ne znam. Nikad mi ništa nije pričala, nikad muškarce dovodila.

– Sedam – dva!

– Čuo sam, posle, da se bavila špijunažom, i da je bila dobra u tome.

– A kako je, mislim, nestala?

– Ni to ne znam. Izgleda da je radila za više strana. Znam da je dobijala najteže poslove... Jednom je, valjda, dobila i prostrelni metak, par milimetara ispod srca...

– Osam – dva! E, srećan ti bre rođendan...

Nije primetio da na televiziji već satima pada sneg, ni kako je Zujo otišao, obično kad je pijan izlazi kroz prozor, pa ni kad je zaspao, ali se iz sna seća vojne vežbe, gestapovskih lica svetle kose, sebe u SMB ludačkoj košulji kako viče – ovo je moja uniforma – pokušavajući da pokaže prstom na mozak.

Još uvek pijan, nedovoljno pospan, nije znao šta da radi, spustio je ruku da se osloni, ali je ona pritisnula play dugme na daljinskom i to ga je vratilo u pređašnji položaj. Na ekranu je ugledao pohotnog Nemca kako nasrće i uzdiše. Njeno lice se nije videlo i bilo je jasno da je snimatelj upravo to želeo. I baš zbog toga uzbudio se i počeo da onaniše. Svetlokosi Nemač, začudo, imao je mladež na istovetnom mestu gde i on – ispod rebara s leve strane, čak su bili istog oblika, samo je njegov bio nešto veći.

Sve troje su u jednom momentu zajedno bili u istom stanju, a onda je Šavez mogao da vidi nešto neobično – muškarca u drugom planu kako ustaje i oblači oficirsku uniformu i brinetu koja ulazi u katar sredinom tela na kome je ožiljak, dva prsta ispod srca.

ALEJA SPLINA

– Slobodno?

– Da, da, svakako...

– ...

– Bojim se da ćemo morati da pređemo za šank ili, još bolje, za neki sto gde već ima nekog. Ljudi su bezobzirni, mogao bi neko da sedne na nas. Ako smem, kojim povo-

dom? – otpio je preostali gutljaj iz šoljice, koja se tu zatekla, čim su prešli za drugi sto i seli, bez pitanja.

– Trebalo je da se ovde sretnem sa verenikom...

– I, onda...

– Nesreća – okrenula je glavu da bi se videla duboka brazgotina.

– Sažaljevam, sažaljevam...

– Vi?

– Molim?

– A vi?

– Ah, ja... da. Seta, obična seta za prošlim. U stvari, nikako da me prođe želja za duvanom. I kafom, jakom kafom – okrenu se i pred preneraženim licem suseda otpi iz njegove šoljice. Sve do danceta – prosto, ne mogu da odolim. Poslednjih sam godina batalio i jedno i drugo, a sad, eto, ne mogu. Ni bez jednog, ni bez drugog.

– ...

– Lepi ste... i sa tim... sa tim još i lepši. Daje vam neki oreol patnje, tako nekako.

– Hvala...

Ćutali su gledajući jedno drugo naizmenično. Sve dok njihov pripiti sused nije krenuo upaljač i prekinuo čaroliju. A onda je on doživio čaroliju kad je tek pripaljena cigareta izgorela u dahu. Pepeo se srnio na kockasti crveni čaršav.

– Ah, ne...

– Šta se desilo?

– Oh, on... upravo je ušao... Okrenuo se i pogledao dok je ona obarala treptavi pogled u zemlju.

– Prvi ili drugi?

– Molim?

– Prvi ili drugi od dvojice mladića koji su ušli?

– Ah, prvi... onaj sa loknastim zulufima.

– Gospođice, nemate razloga za žaljenje...

– Zašto, poznajete ga?

– Da – skinuo je munjevito sa konobarovog pladnja šoljicu s kafom, sasuo je i vratio nazad – da, odlično ga poznajem i tvrdim vam da treba da žalite za njim koliko i za lanjskim snegom. Eh, eto kako se otme čoveku. Lanjski sneg...

– Ležanje u avgustovskoj travi...

– Kubanka u nozdrvama...

– Neočekivani orgazam...

– Miris roštilja sa svešču o pivu u frižideru...

– Široki gutljaji mleka iz šerpe...

– Ah...

– Eh... – čuo se glas pevačice koja se nije videla, tako da je možda dolazio i sa radija: *Cveta trešnja u mom vrtu... proleće se na put sprema...*

– Pričajte mi o njemu, molim vas.

– Gospođice, ali upozorio sam vas...

– Svejedno, sad je ionako svejedno...

– Dobro, kako hoćete. Vaš verenik vas je varao, gospođice...

– Ali, kako vi to možete da znate!?

– Znam, pouzdano znam. Varao vas je sa mnom... – ustade, uze iz pepeljare sa susjednog stola nedovršenu cigaretu, povuče veliki dim i ugasi je u pepeljari na njihovom stolu, uz nevericu suseda koji je odjednom video dva opuška umesto jednog – i to nije sve. I vas i mene varao je upravo sa mladićem koji je ušao sa njim. Ja to više nisam mogao da trpim i zato sam uradio to što sam uradio.

– ...

– Te njegove lokne koje ste pomenuli malopre. Ah, draga moja, one su me izluđivale jedanaest godina...

– Ali, kako je moguće, pa on ima samo dvadeset i pet...

– Lako je moguće, gospođice. Predavao sam mu u školi...

– Ah... Oh...

– Jeste, lepo ste opisali tih mojih jedanaest godina.

– Mislim da bi... rano je... da bi trebalo da pođemo...

– Da, svakako, samo da nešto obavim... – uzeo je sa jednog stola čašicu i iskapio je, kao neko posle tri provedena meseca u pustinji, sa drugog tek zapaljenu cigaretu.

...sve je isto u mom kraju, samo mene više nema...

Prešli su široku ulicu, prošli kroz masivnu kapiju.

– Ja sam u ovoj ulici bočno, pod onim platanom, ali otpratiću vas.

– Ima nešto što vam nisam rekla. A ni njemu. Ja to nazivam zarađivanjem za život. Naš narod bi prostije rekao: kurva. Čak sam pokušala i u porno-industriji, velike su pare tamo, znate. Ali nije mi išlo, nekako nisam umela da se pretvaram. Dali su mi samo da obrađujem one koji izlaze pred kameru u erekciji. A on mi je bio ulaznica za nov život... I onda...

Onda su me pokupila ta kola... A vi?

– Molim?

– Mislim vi? Kako ste dospeli ovde?

– Mmmda. Greškom. Ili s namerom, kako se uzme. Najtačnije bi bilo: s namernom greškom.

Razočaran njegovim neverstvima, odlučio sam da prekinem sa tim. Ali da živim bez njega nisam mogao. I onda, da bih ga fascinirao, eventualno – stavio u položaj osumnjičenog, smislio sam to sa komadom leda. Okačio sam ga ispod tavanice, legao leđima na pod a napravio mehanizam da mi, pri prvom pokretu, led rasturi utrobu.

Kad se otopi ne bi se znao uzrok smrti, tako sam hteo da se malo poigram sa islednicima.

Međutim, dok sam ležao na podu gledajući tu gromadu nad sobom, predomislim se. U stvari, setim se da je led ipak voda, a ja, inače, imam fobiju od vode. U taj čas čuo se telefon, pomislim on je, krenem i – šta je bilo posle, znate.

– Da... evo, stigli smo. Ja sam ovde, na periferiji. Do Zadušnica ne mogu vas ponuditi ni kafom, ni cigaretama, ali ako želite, svratite...

– Nadam se da znate šta poziv stranca u ovo doba znači?